

250 JAAR KLOOSTERLEVEN

‘Jubel tussen dank en hoop’

De jubelviering van 250 jaar kloostergemeenschap op 7 juli jl. kondigde zich beloftevol aan... De zon hoog aan de hemel en vooral in het hart van de zusters die naar deze dag hadden toegeleefd. De St. Amandskerk op haar paasbest, feestelijk versierd en passend aangekleed voor deze toch wel bijzondere gelegenheid. Het is trouwens vanuit die plaats – de parochie dat de kiem werd gelegd van de religieuze gemeenschap zoals zij in de loop van de jaren is uitgegroeid. Een wijdvertakte boom, of noem het ook een huis met vele kamers.

De toenmalige pastoor Dufort verlangde meer aandacht, zorg en onderwijs voor de kinderen die in armoede opgroeiden... Hij sprak enkele vrouwen aan, en zo is het verhaal begonnen dat nog altijd verder gaat. Op vandaag vooral in Congo en Vietnam, maar ook hier bij ons langs medewerkers in de zorginstellingen en het onderwijs. Het is echter in onze gesecculariseerde maatschappij geen gemakkelijke opgave om het werk van de zusters in dezelfde geest verder te zetten; bewogen door het Evangelie en vanuit wat de stichter tot doel had.

Dat alles kwam duidelijk tot uiting in de sfeervolle Eucharistie met een enthousiaste bisschop en een intense betrokkenheid van de meer dan vierhonderd aanwezigen. Samen zingen, bidden en Gods woord beluisteren. Dat laatste – vooral het Evangelie over de grote oogst en te weinig arbeiders – zo treffend verwoord in de homilie van de bisschop... Verweven ook met het leven en werk van de zusters. De honderden vrouwen die zijn ingegaan op de roepstem van de Heer hebben ieder met hun aanleg en charisma gestalte gegeven aan het religieuze leven. De intercontinentale aanwezigheid werd vooral uitgedrukt door de aanwezige zusters uit Congo die de offergaven aanbrachten en na de communie het Magnificat zongen. Terwijl werd door de oversten samen met de bisschop eer gebracht bij het altaar van O.L.-Vrouw, Moeder van Smarten. Spijtig konden de zusters die vanuit Vietnam afgevaardigd zouden worden geen visum verkrijgen. Toch waren ze door twee landgenoten die hier hun thuis hebben vertegenwoordigd.

Op het eind van de viering werd het lied gezongen dat perspectief moet geven aan de toekomst: ‘We gaan weer verder vol van hoop de ongebaande wegen.’ En onder het feestgelui van de bronzen klokken gingen de vele genodigden richting ontmoetingscentrum voor de receptie en een walking dinner.

Een heerlijke dag met vele blije gezichten en tevreden mensen, niet in het minst de zusters die onze erkentelijkheid zeker verdienen. En niet te vergeten ook hen indachtig die ons zijn voorgegaan naar de Heer van alle leven. ‘Verheug u omdat uw namen staan opgetekend in de hemel.’ Dit vers op het einde van het evangelie van de dag - waar ook zuster Linda Meire naar verwees - drukte onze verbondenheid met hen uit.

Dank aan allen die deze dag mogelijk hebben gemaakt. Een bijzonder woord van waardering hierbij aan het kerkpersoneel, het koor en de organist, de acolieten en de zusters zelf.

L.D.